

1. A fi mort împreună cu Domnul*

A. Mort față de păcat

Când Domnul Isus a fost crucificat, El nu doar a murit în locul păcătoșilor ca să deschidă pentru ei o cale vie spre Dumnezeu și ca să le facă parte de viața veșnică, ci i-a și dus pe păcătoși cu Sine la Cruce. Dacă efectul Crucii s-ar fi limitat la aspectul de substituție – adică s-ar fi limitat doar la ceea ce îi face pe păcătoși să nu piară, ci să aibă viața veșnică – atunci, mântuirea lui Dumnezeu ar fi fost incompletă. Cel care a crezut în Isus Cristos și a fost mântuit (Fapte 16:31), încă trăiește într-o lume plină de tentații, în care Satan este extrem de activ în a-i înșela pe oameni. Mai mult, natura păcătoasă dinlăuntrul credinciosului este adesea stârnită, așa că, în ciuda faptului că este mântuit, credinciosul descoperă că nu este în stare să învingă păcatul și să fie liber de acesta în lumea prezentă. Din acest motiv, lucrarea de mântuire are două aspecte: Domnul trebuie să îi salveze pe oameni de pedeapsa pentru păcat și, chiar mai important, să îi salveze de puterea păcatului. Prin faptul că a murit pe Cruce pentru păcătoși, El i-a salvat de sub pedeapsa pentru păcat, care este focul veșnic al iadului. Prin faptul că i-a dus cu Sine pe păcătoși la Cruce, El i-a eliberat de sub puterea păcatului – cu alte cuvinte, i-a eliberat de natura veche.

Păcatul nu vine din exterior; el se află în interiorul nostru. Dacă ar fi venit din afară, nu ar avea nicio putere asupra noastră. Păcatul însă locuiește în noi; prin urmare, ne este fatal. Ispita

---

* Acest articol, scris de autor, a apărut în revista Lumina spirituală (Spiritual Light).

vine din exterior, dar păcatul locuiește în interiorul nostru. Fiind urmașii lui Adam, cu toții am moștenit natura sa. Această înclinație naturală este veche, stricată și întinată. Omul păcătos are în el această componentă a păcatului. Așadar, ori de câte ori vine ispita din exterior, ea primește un răspuns din interior și, astfel, este comis păcatul. De exemplu, din cauza prezenței în noi a unei naturi mândre (care uneori este foarte bine ascunsă), ni se dă ocazia să fim mândri imediat ce apare ispita exterioară. Pentru că avem în noi o inimă plină de invidie, devenim invidioși atunci când suntem provocați de superioritatea altora față de noi. Dacă avem o natură anxioasă, când apare ispita, devenim neliniștiți. Prin urmare, toate păcatele pe care le fac oamenii vin din omul cel vechi din interior.

Acest om vechi – factorul păcatului – este stricat dincolo de orice posibilitate de îndreptare sau transformare. Nu poate fi refăcut sau răscumpărat. Calea lui Dumnezeu de a trata cu omul cel vechi este să îl dea la moarte. Domnul ne da viața, o natură nouă. Omul cel vechi trebuie să moară. În ce privește faptele noastre păcătoase, Cuvântul lui Dumnezeu ne poruncește să venim la sângele prețios al Domnului Isus și să fim spălați: „sângele lui Isus, Fiul Lui, ne curăță de tot păcatul” (1 Ioan 1:7); „a Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” (Apocalipsa 1:5). Toate aceste păcate se referă la acțiuni păcătoase pe care le facem și sunt vizibile în exterior. Însă, în privința omului vechi – sursa păcatului – Scriptura nu ne poruncește să îl curățăm; ea vorbește despre faptul că sângele lui Isus Cristos spală păcate, nu spală omul cel vechi. Acesta trebuie să fie răstignit. Așa este scris în Cuvântul lui Dumnezeu.

Orice a făcut Dumnezeu în această lume, a făcut în Domnul Isus Cristos. Pentru a-i pedepsi pe păcătoși, El l-a pedepsit pe Domnul Isus, căci El a luat locul păcătoșilor. Ca

omul cel vechi să ajungă în moarte, Dumnezeu L-a răstignit pe Domnul Isus pe Cruce, iar El i-a dus cu Sine, în moarte, pe toți păcătoșii. De la moartea substitutivă la moartea împreună cu Cristos – aceasta este afirmația clară pe care o face Biblia: „Unul singur (Isus Cristos) a murit pentru toți; prin urmare, toți au murit” (2 Corinteni 5:14).

Ar trebui să meditam cu atenție asupra acestui punct, pentru a nu-i pierde semnificația. Un creștin (cineva care și-a mărturisit păcatele și a fost mântuit prin credința în Domnul Isus) ar trebui să aibă bine întipărit în minte faptul că răstignirea omului său vechi nu este un act independent, separat de Persoana Domnului Isus, ci ea este realizată prin unirea cu Domnul Isus. Când Cristos a murit, și omul nostru cel vechi a murit împreună cu El, căci a murit în moartea Lui. Necunoașterea acestei realități explică eșecul multora. Creștinii au tendința să își folosească propriile puteri pentru a răstigni omul cel vechi. Totuși, oricât de mult încearcă, omul cel vechi continuă să trăiască, pentru că este absolut imposibil ca ei înșiși să-și răstignească omul cel vechi, separat de Cristos. Cei mai mulți credincioși procedează astfel din neștiință. Ei nu știu că, fără a muri împreună cu Cristos, nu există altă cale de a da la moarte omul cel vechi; el trebuie să fie răstignit împreună cu Cristos.

Nu e vorba că noi înșine am murit, ci că am murit împreună cu Cristos, așa cum afirmă Scriptura în repetate rânduri: „am fost botezați în moartea Lui” (Romani 6:3), „am devenit una cu El în asemănare cu moartea Lui” (v. 5). Romani 6:6 spune: „știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, astfel încât trupul păcatului să poată fi dat la o parte, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului”. Noi nu ne putem răstigni singuri, nici nu vom muri ca urmare a acestui act. Această „răstignire împreună cu El” este un fapt împlinit, care

a avut loc în momentul răstignirii Domnului Isus. Moartea Lui este un fapt; moartea Lui substitutivă este, de asemenea, o realitate; tot așa este răstignirea noastră împreună cu El. În textul original în limba greacă, expresia „răstignit împreună cu El” apare la un timp gramatical ce are semnificația „răstignit împreună cu El *o dată pentru totdeauna*”. Așadar, problema răstignirii omului vechi împreună cu Cristos reprezintă un fapt care a fost împlinit o dată pentru totdeauna, atunci când Domnul Isus a murit pe cruce.

Care este urmarea acestei morți „împreună cu Cristos”? Care este scopul din spatele acestui lucru? Care este consecința răstignirii acestei surse a păcatului – omul cel vechi? Unde ne duce aceasta?

Rezultatul este ca „trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui”. Folosim expresia „trupul păcatului”, deoarece sursa păcatului din interiorul nostru este personificată, organizată și activată. „Dezbrăcat de puterea lui” înseamnă dat la moarte, făcut neputincios. De vreme ce omul cel vechi a fost răstignit împreună cu Cristos, trupul păcatului a fost făcut inactiv, neputincios. Toți credincioșii au experimentat momente de activare a trupului păcatului și s-au trezit legați. Dar dacă vor crede în răstignirea împreună cu Cristos a omului vechi, vor experimenta faptul că trupul păcatului este inactiv și ineficient.

În ce privește scopul din spatele morții noastre „împreună cu Cristos”, găsim răspunsul tot în Scriptură: „ca să nu mai fim robi ai păcatului”. Înainte ca un credincios să devină conștient de moartea lui împreună cu Cristos, el a fost un rob al păcatului” (Romani 6:17). Păcatul era stăpânul lui, ceea ce înseamnă că era condus și controlat de sursa păcatului. Nu își putea urma propria voință, ci era constrâns, forțat să urmeze păcatul, căci acesta avea putere și autoritate asupra lui, ca un

stăpân asupra robului său. Scopul răstignirii omului vechi împreună cu Cristos este eliberarea omului de păcat, adică de sub controlul păcatului. Sigur că niciun creștin nu dorește să fie rob al păcatului, dar, din cauza lipsei de experiență în ce privește „dezbrăcarea de puterea păcatului”, este forțat să facă ceea ce nu dorește deloc. Dacă însă avem parte de experiența că trupul păcatului a fost dat la o parte, ajungem în mod spontan la libertatea copiilor lui Dumnezeu.

Așadar, ne stau înaintea trei lucruri: o realitate – „omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El”, un rezultat – „ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui” și un scop – „ca să nu mai fim robi ai păcatului”. Aceste trei elemente sunt legate unul de altul și nu pot fi separate. Totuși, acum că știm care sunt, cum putem pași în ele? Există vreo condiție pe care trebuie să o îndeplinim înainte de a experimenta moartea împreună cu Cristos? Răspunsul este că trebuie să credem; nu există o altă cale.

Calea prin care poți avea parte de moartea substitutivă a Domnului Isus este calea prin care intri în moartea „împreună cu El”: prin credință, nu prin fapte. Așa putem avea parte de rezultatul morții Sale substitutive, și anume scăparea de pedeapsa veșnică. Tot astfel, prin credință putem avea parte de rezultatul morții împreună cu Cristos, adică eliberarea de sursa păcatului. Moartea lui Cristos pentru noi este o realitate, un fapt; la fel este și moartea noastră împreună cu Cristos. Dacă nu ai crede că Isus Cristos a murit pentru tine, nu ai avea parte de mântuirea care rezultă din lucrarea Lui substitutivă, prin care ești scăpat de pedeapsă. La fel, dacă nu ai crede în faptul că ai murit împreună cu Cristos, nu ai avea parte de mântuirea care rezultă din acea moarte împreună cu El, care te eliberează de păcat. Toți cei care cred în moartea substitutivă a lui Cristos sunt mântuiți; toți cei care cred în

moartea lor împreună cu Cristos biruiesc. Așadar, pentru a primi, pentru a avea parte de beneficiile morții lui Cristos, fie ea reprezentativă sau substitutivă, trebuie să credem. Să credem – aceasta cere Dumnezeu de la noi. Mai întâi, să credem în moartea substitutivă a lui Cristos, iar apoi să credem în moartea împreună cu Cristos.

„Tot așa, și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Cristos Isus” (Romani 6:11). Acest verb, „a socoti”, este de o importanță vitală. Toți vrem să punem mâna și să vedem dacă omul nostru vechi este mort. Întotdeauna dorim „să simțim” dacă omul cel vechi este mort sau viu. Totuși, dacă totul depinde de „atingerea” sau de „simțirea” noastră, omul nostru vechi nu va muri niciodată, pentru că el nu moare fiindcă simțim noi asta. De fapt, cu cât îl atingem mai mult, cu atât el va fi mai plin de viață; cu cât simțim mai mult, cu atât va fi el mai prezent. Omul cel vechi nu este răstignit prin atingere sau simțire, ci prin „socotire”.

Ce înseamnă „a ne socoti”? Înseamnă a ne exersa credința, a ne exersa judecata și ducerea la îndeplinire a voinței. „A socoti” este ceva complet diferit de „a simți” și „a atinge”. Acestea din urmă sunt legate de simțuri, dar „a socoti” ține de domeniul credinței și al voinței. Prin urmare, calea de rezolvare a problemei omului cel vechi nu aparține lumii simțurilor. Este complet greșit să spunem: „Eu nu simt că omul meu vechi a murit”. Moartea omului vechi nu depinde de ceea ce simțim noi. Ea este determinată de faptul de a „socoti” că acest lucru este adevărat.

Cum ajungem să ne „socotim”? A ne socoti morți față de păcat înseamnă a ne considera ca fiind deja răstigniți, adică a considera omul nostru cel vechi ca fiind deja răstignit. Este vorba despre a socoti Crucea Domnului Isus Cristos ca fiind și Crucea omului nostru vechi. În acest fel, considerăm moartea

Domnului Isus ca fiind aceeași cu moartea omului nostru vechi. Adică ne gândim la data morții Domnului Isus, de acum două mii de ani, ca fiind data exactă la care a murit și omul nostru vechi. Răstignirea omului vechi împreună cu Cristos este o realitate, un fapt împlinit. În ochii lui Dumnezeu, sursa păcatului este deja moartă; astfel, și noi trebuie să ne socotim morți față de această sursă a păcatului. Crezând din toată inima că Dumnezeu va realiza în noi ceea ce socotim și folosindu-ne voința pentru a decide că am murit față de păcat, nu vom mai fi robi ai păcatului.

Această „socotire” este o atitudine și, în același timp, o acțiune. Acțiunea se realizează o singură dată, dar atitudinea se menține constant. O acțiune este o mișcare făcută la timp, în legătură cu o anumită chestiune. O atitudine este menținută ca o evaluare permanentă a acelei chestiuni. Noi trebuie să ne socotim morți față de păcat. Asta înseamnă că trebuie să acționăm o singură dată pentru a ne socoti morți, iar apoi, această acțiune trebuie urmată de o atitudine permanentă de a ne socoti pe noi înșine cu adevărat morți față de păcat. Acțiunea este începutul, iar atitudinea continuă. Înaintea lui Dumnezeu *trebuie* să ne socotim o singură dată, să ne considerăm morți din acea zi înainte. Odată ce am realizat această acțiune, trebuie apoi să o susținem zilnic printr-o atitudine corespunzătoare – adică, să menținem convingerea că suntem morți față de păcat.

Aici eșuează mulți: s-au considerat morți față de păcat și au primit adevărul că au murit împreună cu Cristos la cruce, dar privesc aceasta ca un act care are loc o singură dată, pentru totdeauna. O moarte fizică este un act care are loc o dată pentru totdeauna, așa că oamenii își imaginează că lucrurile stau la fel și în cazul omului vechi, fără să realizeze că, pe plan spiritual, nu se întâmplă la fel. Ei ar trebui să considere zi de

zi și ceas de ceas că au murit împreună cu Cristos. Ori de câte ori un credincios eșuează în a se socoti astfel, omul său vechi este readus la viață. Din acest motiv așa de mulți văd că omul lor vechi este resuscitat. Dacă ar fi fost vorba de ceva ce are loc o dată pentru totdeauna, nu ar fi nevoie să veghem. Dar noi știm că trebuie să fim veghetori. Așa cum vegherea este o poziție constantă, la fel și socotirea omului vechi ca fiind mort trebuie să fie constantă și permanentă. Știind aceasta, copiii lui Dumnezeu vor fi scăpați de multe înfrângeri. O astfel de atitudine nu poate fi menținută prin puterea gândului, ci mai degrabă prin evaluarea permanentă a voinței. Conștient sau inconștient, „mă socotesc mort”.

Observăm însă că și aici copiii lui Dumnezeu întâmpină dificultăți, deoarece ei „uită” să se socotească. Aceasta se întâmplă pentru că au folosit capacitatea greșită. Socotirea reprezintă alegerea realizată de voință, nu evaluarea mentală. A fi sau nu învingător depinde de atitudinea pe care o avem cu privire la a ne socoti pe noi înșine morți, nu de faptul că ne amintim că ne-am socotit așa. Prin puterea Duhului Sfânt și prin exercitarea voinței pentru menținerea acestei atitudini a morții, putem avea, în mod conștient sau inconștient, această atitudine, care rămâne aceeași indiferent dacă ne amintim sau uităm. Evident, mintea își are locul ei, dar nu este neapărat necesar ca ea să influențeze voința. Voința este cea care ar trebui să dețină controlul asupra minții și să o determine să păstreze această atitudine.

Să stăm, deci, pe terenul crucii și să socotim omul vechi ca fiind mort, zi de zi, ceas de ceas, în mod conștient și inconștient. Acesta este secretul ca să fim învingători asupra lui Satan și asupra păcatului. Știm că Satan și păcatul sunt strâns legați unul de altul. Dacă păcatul nu domnește în noi, atunci Satan nu va avea niciun teren în noi.

Dacă un creștin înțelege și acceptă acest aspect al adevărului crucii, căderile și înfrângerile se vor împuțina mult. Victoria de durată poate exista numai dacă rămânem constant pe terenul crucii.

Cu toate acestea, chiar dacă acționăm și apoi păstrăm atitudinea de a socoti omul vechi ca fiind mort, natura păcătoasă din noi nu este anihilată, nu dispare. Atâta timp cât trăim în acest trup muritor, natura păcătoasă va coexista împreună cu noi. Este o mare erezie să spunem că natura noastră păcătoasă poate fi anihilată în această viață. Omul vechi poate fi dat la moarte prin puterea Crucii de la Calvar și poate fi făcut neputincios, ca și cum ar fi mort, dar el nu poate fi anihilat. Ori de câte ori suntem neatenți și iresponsabili, de fiecare dată când nu rămânem pe terenul morții de la Calvar, omul nostru vechi își va reînnoi activitatea și își va reintra în drepturi. Satan caută în permanență ocazii de a reactiva omul vechi. Imediat ce apare o porțiță, omul vechi își va recupera poziția inițială.

Având aceasta în vedere, ar trebui să fim foarte atenți ca nu cumva omul vechi să ajungă iar revitalizat. Nu este acesta unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le avem de făcut? Într-adevăr, este foarte greu pentru carne. Din acest motiv, un credincios are nevoie de puterea Duhului Sfânt pentru a putea lăsa Crucea să lucreze în el. Crucea și Duhul Sfânt sunt de nedespărțit. Pe de o parte, Crucea face posibilă victoria asupra păcatului. Pe de altă parte, Duhul Sfânt face tangibilă în viața credinciosului realitatea împlinită la Cruce. Un creștin care dorește să fie scăpat de sub puterea păcatului nu trebuie să ofere resurse cărnii. El trebuie să vegheze și să plătească orice preț; să fie dezamăgit de el însuși și să se bazeze tot mai mult pe Duhul Sfânt. Pentru omul natural, aceste lucruri sunt imposibile, dar la Dumnezeu toate sunt posibile.

Moartea pe cruce este diferită de alte moduri de a muri. Este o moarte lentă și extrem de dureroasă. Dacă vrem să ne socotim cu adevărat morții și să luăm crucea Domnului nostru în calitate de cruce a noastră, vom suferi multă durere și agonie la nivelul cărnii. Domnul Isus Însuși a agonizat timp de șase ore lungi înainte de a muri. Prin urmare, moartea despre care vorbim este una lentă și prelungită. În ce privește experiența morții împreună cu Cristos în viața creștină, ea este inclusă, în principal, în acel interval reprezentativ de șase ore. Când Domnul Isus a fost pe cruce, El a avut autoritatea de a coborî de pe ea, dacă ar fi dorit să o facă. Tot așa, cei care au fost răstigniți împreună cu Domnul pot lăsa ca omul lor vechi să se dea jos de pe cruce, dacă doresc aceasta. Și asta, deoarece omul vechi este răstignit prin faptul că noi *ne socotim...*, prin credință. Dacă menținem cu fermitate această poziție a morții, omul vechi va fi făcut neputincios, va fi ca mort. Dar dacă slăbim frâul, el va redeveni activ.

Mulți dintre copiii Domnului se întrebă adesea de ce omul lor vechi este readus la viață. Ei nu reușesc să vadă că moartea pe cruce este una de durată. Satan este foarte atent să găsească ocazii de a readuce la viață omul vechi și de a-i provoca pe creștini să păcătuiască. Așadar, în momentele de neatenție ale credinciosului, ispita și amăgirea celui rău vor fi prezente. Imediat ce apare ispita exterioară și amăgirea, omul vechi va răspunde. Prin urmare, este important ca, în acel moment, să ne întoarcem pe terenul Crucii. Îndată ce ne socotim din nou morți, Duhul Sfânt aplică puterea Crucii asupra noastră, așa încât puterea de atracție a ispitei scade imediat.

Orice credincios ar trebui să aibă parte de această experiență supranaturală – adică, în clipa înfrângerii, se întoarce din nou la Cruce, se socotește mort și primește un influx de putere ca să reziste ispitei și să fie păzit de ea. Totuși, uneori se

întâmplă că oricât ne socotim și iar ne socotim, nu obținem niciun rezultat. Se întâmplă așa din cauză că am păcătuit? Mulți credincioși au parte de această experiență. Vina stă în modul în care ne socotim. Dacă ne socotim cu adevărat, vom avea parte de acea putere supranaturală. Vă rog să înțelegeți că socotirea nu înseamnă o recitare cu buzele: „Sunt mort, sunt mort”, nici nu este vorba de un exercițiu mental. Ea este o alegere a voinței. Voința noastră decide că suntem morți și este susținută de atitudinea credinței. Voința noastră alege să spună: „Sunt mort”. Cu alte cuvinte, mai întâi *decizi* că mori, iar apoi te socotești mort cu adevărat.

Așadar, avem nevoie să învățăm cum să ne socotim cu ajutorul voinței și al credinței. Dacă stăm cu adevărat pe terenul din Romani 6:11, vom avea întotdeauna victorie. Însă, imediat ce începem să adoptăm această atitudine, Satan începe să stârnească furtuni și valuri care să ne bulverseze. În asemenea momente, ar trebui să ne bazăm liniștiți pe puterea Crucii, care ne este pusă la dispoziție prin Duhul Sfânt. Nu trebuie să ne îngrijorăm sau să ne agităm, ca și cum ispita e prea mare și vrăjmașul prea puternic. Nu, noi trebuie doar să ne socotim morți față de păcat, deoarece Crucea este în stare să învingă puterea păcatului.

Dacă ajungem totuși să fim înfrânți, să ne ridicăm iarăși și să ne bazăm și mai mult pe puterea Crucii. Duhul Sfânt ne va conduce cu siguranță la victorie în Domnul Isus. Pavel a scris: „Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har” (Romani 6:14).

B. Mort față de eu

A muri față de eu înseamnă, practic, ceva mult mai profund și mai avansat decât a muri față de păcat. Copiii

lui Dumnezeu sunt de regulă foarte preocupați să învingă păcatul. Au suferit mult din cauza păcatului și sunt conștienți cât de mult suferă, din cauza păcatului, viața regenerată. Ei au gustat amărăciunea păcatului. În astfel de situații, cea mai mare dorință și preocupare a lor este să învingă păcatul, ca să nu mai fie înlănțuiți de el. Prin urmare, după ce primesc lumină în legătură cu moartea lor împreună cu Cristos, ei se socotesc morți, prin puterea Duhului Sfânt, permițând astfel Duhului să manifeste, în viețile lor, lucrarea terminată a crucii.

Aici însă zace un mare pericol; creștinii pot fi tentați să considere această experiență a victoriei drept cea mai înaltă exprimare a vieții, ca și cum nu se mai poate adăuga nimic la ceea ce au experimentat. Fiind atât de preocupați de păcatele lor, ei se simt mulțumiți odată ce păcatul a fost învins. Sigur că este necesar să acordăm atenție păcatelor noastre; credincioșii nu trebuie să fie neglijenți în această privință. Victoria asupra păcatului este baza oricărei dreptăți și este un punct de cotitură în viața oricărui credincios. Cu siguranță nu ne putem aștepta să înaintăm în viața spirituală atâta timp cât păcatul domnește asupra noastră. Totuși, asta nu înseamnă că, după ce am învins păcatul, ne putem relaxa. Ar trebui să înțelegem că acesta nu este decât primul pas în procesul de înnoire a păcătoșilor răscumpărați. Viitorul este neîngrădit. Să nu tragem concluzia că nu mai există niciun fel de înaintare. După victoria asupra păcatului, creștinul este pus în fața altei dileme: cum să-și învingă eul.

Creștinii interpretează adesea eronat înțelesul real al „eului”. Unii tratează eul și păcatul ca fiind unul și același lucru. Ei cred că eul este sursa păcatului, care trebuie să moară. Desigur, eul și păcatul sunt legate în multe feluri. Cu toate acestea, ele nu sunt unul și același lucru. Credincioșii

își măsoară toate acțiunile exterioare prin intermediul eului. Orice lucru pe care par să îl facă greșit, ei îl condamnă ca fiind păcat. Așadar, eul, fiind sursa păcatului în mintea lor, trebuie să fie răstignit. Ei nu își dau seama că, deși eul este rău, el nu este rău „în întregime”. Tot ce are ca sursă păcatul nu poate fi decât complet păcătos, corupt și întinat. Când păcatul se manifestă prin intermediul eului, evident că nu este nimic bun acolo. Chiar și așa, potrivit standardelor omenești, uneori ceea ce se naște din eu este destul de bun, decent, moral și drept. Dacă ne folosim propria unitate de măsură pentru a evalua eul, cu siguranță vom elimina partea rea și vom păstra ceea ce este bun în ochii omului. Aceasta se întâmplă deoarece credincioșii nu știu care este rădăcina eului, nu știu că ea poate să se manifeste atât în ceea ce oamenii consideră bun, cât și în ceea ce este rău înaintea lor. Astfel, ei rămân în sfera eului și nu ajung să se bucure de viața lui Dumnezeu, caracterizată de plinătate. Cât de subtil este Satan care încearcă mereu să ascundă aceste realități și să îi țină pe creștini în întuneric, determinându-i să rămână mulțumiți cu experiența victoriei asupra păcatului, fără să mai caute experiența mai înaltă a victoriei asupra eului.

Viața eului este viața naturală. Influențată de căderea lui Adam, viața noastră naturală este stricată dincolo de puterea noastră de înțelegere. Ca urmare a căderii lui Adam, omenirea a moștenit o natură păcătoasă. Aceasta este strâns împletită cu viața noastră naturală, adică eul nostru. Eul nostru este acel „sine” care formează personalitatea noastră. Cu alte cuvinte, acesta este sufletul nostru. Deoarece natura păcătoasă este atât de strâns legată de eu, este destul de greu să facem diferența între cele două atunci când își unesc forțele pentru a păcătui. Imediat ce sursa păcatului este stârnită, eul aprobă imediat și execută. În acest fel este comis păcatul în exterior.

Este destul de greu de făcut diferența între păcat și eu; pentru un necreștin, cele două par atât de similare, încât este foarte greu să le separe. Inițial, eul a avut inițiativa de a păcătui, însă, din cauza puterii sale copleșitoare, acum păcatul este cel care influențează eul, dominându-l până la înăbușire. Păcatul determină eul să vrea să păcătuiască. Pentru că eul este complet depravat din cauza căderii lui Adam, el a ajuns în acord deplin cu păcatul. Chiar dacă uneori conștiința are o tentativă slabă de protest, aceste momente sunt trecătoare și dispar repede. În viața omului neregnerat, păcatul este „eul întrupat”. Pentru acest fel de oameni, eul este suma tuturor păcatelor omului căzut. Nu este doar sursa păcatului, ci și manifestarea păcatului însuși – rădăcina, ramurile și frunzele. Eul nu este altceva decât viața originară a păcatului. Păcatul celui nenăscut din nou este eul lui. Pe scurt, pentru acești oameni eul este echivalent cu păcatul.

După ce o persoană se naște din nou și se află în etapele inițiale ale vieții de credință, ea păstrează încă această tendință de a nu separa eul de păcat. Dar, pe măsură ce acea persoană primește har de la Dumnezeu, iar lucrarea Crucii și puterea Duhului Sfânt devin tot mai evidente în viața sa, ea devine treptat capabilă să facă deosebire între cele două. În etapa de mijloc a vieții de credință, copilul lui Dumnezeu devine capabil să discearnă ce este păcat și ce este eu. Cel care a experimentat Romani 6:11, adesea are victorie asupra păcatului, dar nu și asupra eului. Din punctul de vedere al unui credincios avansat, este mult mai ușor de învins păcatul, decât eul. Atunci când un creștin are experiența necesară pentru a învinge eul complet, el are viața apostolică – adică acea viață matură pe care au avut-o apostolii.

Eul este viața sufletului. Eul reprezintă personalitatea noastră și tot ce cuprinde ea. Din eu izvorăsc ideile noastre,

gusturile, gândurile, dorințele, înclinațiile noastre, ceea ce ne place și ceea ce nu ne place. Viața eului este puterea care pune în mișcare o persoană. Să observăm deci că eul este însăși *personalitatea* noastră, cu tot ce iubește și urăște. Viața lui este puterea noastră *naturală* de a face bine; este o viață care locuiește în acei credincioși care *nu au murit* față de ea și este o viață care încearcă frecvent să redevină activă în viețile acelor creștini care *au murit* față de ea. Pe scurt, viața eului este o viață în care eul este în centru.

După ce un credincios a acceptat lucrarea Crucii în aspectul ei legat de păcat, factorul păcat (adică natura păcatului) – devine paralizat, este ca mort, căci a fost dezactivat. Totuși, viața eului rămâne foarte activă, pentru că până atunci nu a fost observată, nu a ieșit prea mult în evidență. În această perioadă, viața eului este ca viața lui Adam înainte de cădere. Dar ea nu este o viață spirituală, căci ea nu a fost transformată de pomul vieții; nu este nici carnală, căci încă nu a păcătuit. Din acest motiv, viața credinciosului este asemănătoare vieții lui Adam înainte de cădere. Nu e o viață spirituală, deoarece nu a fost eliberată, nici nu a primit viața superioară a lui Dumnezeu; dar nu este nici o viață carnală, deoarece a acceptat deja lucrarea terminată de la Cruce și s-a socotit moartă față de păcat. Prin urmare, ea aparține eului – este sufletească, naturală și netransformată. Prin neglijență, ea poate să decadă și să fie întinată de păcatele cărnii.

Prin urmare, aceasta este o etapă periculoasă în viața unui creștin. Pe de o parte, el trebuie să vegheze, ca să nu cadă; pe de altă parte, el trebuie să caute să practice dreptatea. Pericolul stă în a face bine prin propria sa putere, iar acest lucru poate trece neobservat, căci de multe ori este foarte bine ascuns. Uneori lui Dumnezeu îi trebuie ani întregi să

convingă un credincios că este ocupat cu el însuși și face voia lui Dumnezeu prin propriile puteri!

Eul cuprinde o varietate foarte largă de elemente: voința noastră, entuziasmul, afecțiunea, inteligența noastră. Eul este acel „sine” din fiecare dintre noi. Viața lui este puterea prin care trăiesc. Eul este viața sufletului, suflet care reprezintă un element sau un organ semnificativ al omului. Viața eului este acea viață a sufletului ce reprezintă forța care motivează acea componentă a omului. Când o persoană se află în etapa eului, viața eului său își direcționează puterea spre voință, entuziasm, afecțiune și inteligență cu scopul de a face bine. Voința sa are puterea de a se împotrivi ispitelor exterioare, entuziasmul său dă naștere unui sentiment de bucurie și de apropiere de Dumnezeu, afecțiunile sale sugerează o intimitate profundă cu Dumnezeu, iar inteligența îl determină să conceapă o mulțime de învățături minunate din Cuvânt, precum și numeroase metode de a-L sluji pe Dumnezeu. Toate acestea însă sunt făcute de eu, nu de viața spirituală a lui Dumnezeu. Într-adevăr, în această perioadă, Dumnezeu îi face adesea parte creștinului de un har special. Îi oferă multe daruri minunate pentru a-l îndepărta de eu și a-l apropia de El Însuși. Totuși, după cum o dovedește experiența, acțiunile credinciosului și planurile lui Dumnezeu sunt complet opuse. Creștinul va folosi aceste daruri pentru folosul personal, în loc să se întoarcă complet spre Domnul. Darurile devin astfel „colacul de salvare” al eului. Câți ani trebuie să treacă și cât trebuie să lucreze Dumnezeu până ce creștinul ajunge să se lepede de sine și să se întoarcă pe deplin spre Domnul!

Când un credincios are parte de o cunoaștere mai profundă cu privire la cât de mizerabil e eul, abia atunci este gata să îl dea la moarte. Care este calea pentru moartea eului? Nu e alta

decât Crucea. Să medităm la două pasaje din Scriptură care ilustrează relația dintre cruce și eu.

„Am fost răstignit împreună cu Cristos” (Galateni 2:20). Acest pasaj vorbește despre un fapt care a avut loc o dată pentru totdeauna. În clipa când realizăm că eul trebuie să moară, ar trebui să ne exercităm pe loc credința pentru a mărturisi: „Eu am fost deja răstignit împreună cu Cristos”. În greacă, „eu” este exprimat prin termenul „ego” – eul. În afară de Cruce, nu există nicio altă cale prin care acest „ego” să fie dat la moarte. Expresia „împreună cu Cristos” trebuie de asemenea remarcată în mod deosebit. Răstignirea eului nu este un act pe care credinciosul îl înfăptuiește în mod independent. El nu se răstignește singur, prin propriile lui puteri. Eul este răstignit cu Cristos, în uniune cu Cristos și împreună cu El. Aceasta nu înseamnă că eu Îl ajut pe Cristos în vreun fel la răstignirea eului, deoarece El a făcut deja asta pentru mine – eu doar recunosc și cred că este adevărat acest lucru.

Mai mult, Cristos este factorul principal aici. Scriptura spune „(Eu) am fost răstignit împreună cu Cristos”, nu „Cristos a fost răstignit împreună cu mine”. Cristos nu a venit să mă însoțească pe mine în moarte. Nu! Ci, atunci când Cristos a murit, El a luat cu Sine pe cruce tot „ego”-ul meu, ca să fie răstignit. Din acest motiv, *nu urmează* să fiu răstignit, ci eu doar mărturisesc acest fapt ca fiind deja împlinit. Cuvintele „am fost” arată că acest adevăr este un fapt, nu o teorie. Moartea noastră față de eu nu este doar ceva posibil, ci este un fapt tangibil. Apostolii din vechime au experimentat această viață a morții eului. Tot așa putem și noi să o experimentăm.

Este vorba despre o răstignire „împreună cu Cristos”, nu o răstignire *individuală*. Fără Domnul, nu putem face nimic. A te răstigni pe tine însuși, prin propria ta putere, este un basm;

e ceva ce nu se poate realiza. Dacă nu am murit împreună cu Domnul, în moartea Lui, nu vom putea muri niciodată prin noi înșine. Cristos singur, în moartea Lui, a dus toată vechea creație la Cruce. Este neînțelept și inutil să căutăm o altă cale decât Cristos sau să încercăm un alt plan decât pe al Său. Așadar, nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să mărturisim că ceea ce a realizat Cristos ne aparține și să cerem Duhului Sfânt să aplice lucrarea Crucii în viețile noastre.

Să venim pur și simplu la Domnul, să ne lepădăm de noi înșine și să-I predăm totul. Prin puterea Duhului Domnului, să dăm la moarte, pe Crucea lui Cristos, viața eului nostru, cu tot ce ține de ea. Ar trebui să Îi spunem Domnului: „Din acest moment nu mai sunt eu, nu mai există plăcerea mea, ideile mele, interesele sau prejudecățile mele. Aduc totul la cruce. Din acest moment, voi trăi numai pentru voia Ta. Doamne, ești Tu, nu eu”. Așa ar trebui să ne predăm Domnului și să dăm totul la moarte. Asta însă nu înseamnă că, din acea clipă, eul nostru este anihilat. Eul nu poate fi anihilat și nici nu trebuie să fie. El va rămâne pentru totdeauna. Dar dacă așa stau lucrurile, de ce este nevoie ca eul să fie răstignit?

Este extrem de important să înțelegem un lucru, și anume că problema care ne stă în față are legătură cu *viața* spirituală. O astfel de problemă pune accentul mai degrabă pe experiența spirituală decât pe consecvența literară. Multe lucruri pot să pară contradictorii – chiar imposibil de reconciliat – dacă luăm „litera”; și totuși, în viața spirituală ele sunt complementare, nu se contrazic. Situația despre care vorbim acum intră exact în această categorie. Conform literei, pare că eul a murit. De ce atunci nu este anihilat? Trebuie să înțelegem că termenul „mort” folosit aici descrie procesul experienței. În acest context al vieții spirituale, a vorbi despre „moartea eului” nu înseamnă că eul nu mai există.

Știm că sufletul cuprinde voința, sentimentele și intelectul. A crede că eul nostru a fost răstignit împreună cu Cristos nu presupune că toate aceste aspecte sunt anulate sau anihilate. Capacitățile sufletești ale unei persoane nu sunt niciodată distruse! A muri împreună cu Cristos înseamnă pur și simplu că eului nu i se mai permite să conducă voința, gândurile și sentimentele. În schimb, ele sunt acum sub controlul Duhului Sfânt, care le face supuse vieții lui Dumnezeu care se află în interiorul nostru. Dacă eul nu moare, el nu se va supune niciodată Duhului lui Dumnezeu. În momentul în care eul nostru se dă jos de pe cruce, își reia vechea poziție. Credinciosul nu deține nici puterea, nici mijlocul de a-și ține sub control eul, dar Galateni 2:20 oferă lumină asupra acestui aspect: „Eu (sinele) am fost răstignit împreună cu Cristos... și... acum trăiesc în trup”. Pavel specifică foarte limpede în prima parte a afirmației că a fost răstignit împreună cu Cristos; cu toate acestea, în cea de-a doua parte spune că trăiește. Prin urmare, răstignirea eului nu înseamnă *anihilarea* lui, ci denotă *încetarea activității sale*, precum și faptul că Domnului I se dă locul de Domn.

Ceea ce am discutat până acum este un fapt care are loc o dată pentru totdeauna. Este suficient însă să credem că eul nostru a fost răstignit împreună cu Cristos? Este cu adevărat o chestiune rezolvată o dată pentru totdeauna? Întrebările de mai sus ne invită să medităm la cel de-al doilea pasaj din Scriptură la care am făcut aluzie mai devreme: „Dacă vrea cineva să Mă urmeze, să se lepede de sine însuși, să își ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23).

Versetul scoate în evidență trei lucruri pe care trebuie să le facem, dar ele nu sunt lucruri diferite, ci aspecte ale unei singure acțiuni. *Primul* pas este *lepădarea de sine*. A lepăda înseamnă a părăsi, a abandona, a nu-ți mai păsa de ceva, a nu fi preocupat de ceva anume, a nu ține cont de nicio solicitare

din acea direcție. A ne lepăda de noi înșine înseamnă să nu mai lăsăm eul să conducă. Acest pas reprezintă o singură acțiune, un singur gest care trebuie făcut – să credem specific în acest fapt: „am fost răstignit împreună cu Cristos”. Pentru a proteja acest pas, este necesar să facem un *al doilea*, și anume: „să își ia crucea în fiecare zi”. Cu alte cuvinte, odată ce ne-am exersat voința de a da eul la moarte pe cruce și a nu-l mai lăsa să conducă, trebuie apoi să ne lepădăm zilnic de noi înșine. Lepădarea de sine este o chestiune zilnică, ce nu trebuie niciodată întreruptă. Lepădarea de sine nu poate fi o acțiune făcută o dată pentru totdeauna. Pavel declară: „Mor în fiecare zi” (1 Corinteni 15:31, ASV).

Domnul ne dă o cruce care trebuie purtată zi de zi, deoarece eul este mereu în alertă, iar Satan, care se folosește de eu, este neobosit. Eul caută orice ocazie de a fi reșezat pe tron. Nu va lăsa să îi scape niciun prilej, oricât de neînsemnat. Ca urmare, luarea zilnică a crucii este esențială.

Acesta este motivul pentru care creștinii trebuie să vegheze. Este necesar să ne luăm Crucea dată de Domnul zi de zi, chiar ceas de ceas. Să mărturisim neîncetat: Crucea lui Cristos este Crucea noastră. Să nu-i purtăm de grijă eului, nici să nu îi dăm vreo poziție. Și, în fine, *al treilea* pas necesar este: „să Mă urmeze”, ceea ce înseamnă să Îl lăsăm pe Domnul să fie cu adevărat Domn, ascultând pe deplin de voia Lui, fără să lăsăm vreo porțiță eului de a-și reinnoi eforturile. Toți acești trei pași sau trei etape au în centru Crucea lui Cristos – ea este sursa pentru fiecare din acești pași. Primul pas, lepădarea de sine, este unul negativ; al doilea pas, luarea crucii, este un pas negativ-pozitiv, iar al treilea, a-L urma pe Domnul, este un pas complet pozitiv.

Trebuie să adaug faptul că cele două pasaje din Scriptură la care m-am referit nu trebuie niciodată separate. Prin

înțelegerea și practicarea lor împreună, vom experimenta întotdeauna victoria asupra eului. Trebuie să lăsăm constant Duhul Sfânt să își îndeplinească lucrarea de implementare în noi a ceea ce a împlinit Crucea.

De regulă, suntem oricând gata să aducem la Cristos părțile noastre rele, întinate, păcătoase și demonice pentru a fi răstignite. Suntem chiar nerăbdători să scăpăm de acestea. Dar avem un mare defect: avem impresia că părțile bune ale eului trebuie păstrate. Cu toate acestea, în ochii lui Dumnezeu eul nostru este deformat dincolo de orice posibilitate de îndreptare, pentru că este complet stricat din cauza căderii lui Adam. Potrivit lui Dumnezeu, nu există nicio altă cale decât răstignirea împreună cu Cristos. Dumnezeu nu va vindeca, nici nu va repara eul nostru. Noi, oamenii, suntem gata să ne cheltuim banii și timpul pentru Domnul, dar nu suntem deloc dispuși să ne lepădăm de noi înșine și să lăsăm eul să fie răstignit, și asta pentru că nu credem că eul nostru este *în întregime* rău. Așa este judecata omenească și ea este naturală, nu spirituală.

Uneori nu facem asta în mod *intenționat*. Păstrăm partea *bună* a eului fără să ne dăm seama, în timp ce ne grăbim să dăm la moarte aspectele *rele*. Dar cine înțelege că, dacă eul nu este *în totalitatea lui* mort, atunci el este *în totalitatea lui* viu? Dacă partea așa-zis *bună* este vie, cine poate spune că partea *rea* este moartă? Așadar, credinciosul are de învățat o lecție foarte importantă: trebuie să fie dispus ca atât partea rea a eului său, cât și cea bună să fie răstignite împreună cu Cristos.

Mulți oameni se nasc având un eu cinstit, răbdător, afectuos etc. Pentru aceștia este dificil să își dea tot eul la moarte. Din reflex, își vor păstra sinceritatea, răbdarea și afecțiunea și vor permite ca ceea ce este rău în ei să fie

răstignit. Acești credincioși trebuie să fie învățați de Domnul până când ajung să înțeleagă că nu se pot baza absolut deloc pe eul lor – fie el bun sau rău – și numai atunci se vor putea supune. În acest fel a fost învățat Petru. Înainte de a cunoaște moartea și învierea Domnului, înainte de a fi umplut cu Duhul Sfânt, el a fost absolut convins că Îl iubea pe Domnul. Inima lui era bună, dar a putut să împlinească promisiunea pe care I-a făcut-o Domnului înainte ca El să fie răstignit: „Îmi voi da viața pentru Tine”? Eșecul lui a fost cauzat de încrederea pe care o avea în eul lui. S-a bazat pe punctul lui forte, fără să se cunoască cu adevărat pe el însuși. Cât de greu este să ne cunoaștem pe noi înșine! Ar fi bine să acceptăm evaluarea lui Dumnezeu cu privire la eul nostru și să îl aducem la Cruce.

Dacă ne gândim la judecata lui Dumnezeu asupra omenirii, vom realiza mai bine acest adevăr: „nu este niciunul drept, nici unul măcar” (Romani 3:10). Așa este și din perspectiva omului? Nu. Din punctul de vedere natural al omului, lumea nu este lipsită de oameni dreți! Dar Dumnezeu cântărește și spune că nu este nici măcar unul, pentru că dreptatea noastră vine din noi înșine, din eul nostru, care este profund influențat de natura adamică. Cum poate să iasă apă dulce dintr-un izvor sărat? „Pentru că, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să-și stabilească propria lor dreptate, nu s-au supus dreptății lui Dumnezeu” (Romani 10:3). Așadar, cineva care se îndreptățește singur nu este un om drept, ci mai degrabă un păcătos vrednic de pierzare. Numai cel care are parte de plinătatea lui Cristos este drept.

Să ne oprim asupra unui alt pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu. Este unul familiar, care vorbește despre rodul ce apare atunci când partea bună a vieții eului moare: „Dacă bobul de grâu nu cade în pământ și nu moare”, a spus Isus, „el rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod” (Ioan 12:24,

ASV). Domnul îi include în aceste cuvinte pe cei care cred în El și le folosește pentru a ne chema la Sine. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze” (v. 26). El nu este evaziv în ce privește natura chemării pe care ne-o face: „Cine își iubește viața (sufletul) o va pierde (nu va avea rod pentru veșnicie); cine își urăște viața (sufletul) în lumea aceasta, o va păstra (nu va fi lipsit de rod) pentru viața veșnică (viața spirituală)” (v. 25). Este ușor de observat că învățătura aceasta vorbește despre cât este de necesar ca viața eului să fie dată la moarte.

Viața este foarte prețioasă. Oamenii sunt gata să piardă orice, cu excepția propriei vieți. Și totuși, aici ne este adresată o chemare de a ne pierde viața. Această viață a eului (sau viața sufletului) ne este dată de Dumnezeu și este o viață cât se poate de legitimă. Nu este rea și, totuși, Domnul ne cheamă să o lăsăm să moară.

Ce este această viață? Este viața naturală, viața animată, pe care o au toate ființele vii. Intelectul, voința și afecțiunile ne sunt controlate de ea. Ea este forța care conduce întreaga noastră ființă. Ea determină mișcările tuturor mădurelor din trupurile noastre, folosește toate facultățile sufletelor noastre. Această viață apare în urma nașterii fizice, naturale, așa că nu este o viață spirituală. Dacă un creștin lasă ca această viață nespirtuală să fie forța care îi animă toate activitățile zilnice, își va pierde viața și va suferi o pierdere veșnică în ce privește rodul.

Totuși, viața sufletului este destul de plăcută și atrăgătoare. Domnul nostru o compară cu un bob de grâu. Coaja exterioară este destul de plăcută la privit, are o culoare aurie. În ciuda frumuseții ei, este inutilă dacă rămâne așa cum este. Bobul de grâu trebuie să se desprindă de celelalte boabe, sau să cadă pe pământ împreună cu ele, să moară în locul întunericului, al beznei și al suferinței. Prin moarte, își pierde frumusețea și

orice altceva, astfel încât nu mai are nimic ce ar putea fi etalat și lăudat.

Dacă suntem cu adevărat gata să murim, și chiar o facem, vom pierde multe aplauze și laude din partea oamenilor. Frumusețea noastră naturală va fi distrusă, iar intelectul nostru, care poate concepe atâtea învățături și discursuri noi, va muri și el. Nu îndrăznim să ne bazăm pe inteligența noastră drept călăuză. În plus, chiar și sentimentele noastre, care pot stârni în noi dragoste pentru Domnul, dar și pentru oameni, vor muri de asemenea. Urmarea va fi că nu vom mai fi impulsionați și conduși de dragostea naturală, ci, mai degrabă, vom lăsa ca Duhul Sfânt să toarne dragostea lui Cristos în inimile noastre, ca să putem iubi cu iubirea Lui. Entuziasmul nostru natural – adică emoțiile noastre – care pot produce în noi un sentiment de comuniune cu Dumnezeu și ne pot da senzația de bucurie, vor fi moarte, în sensul că Îl vor lăsa pe Dumnezeu să controleze entuziasmul nostru, astfel încât să putem suferi sau plânge împreună cu Domnul. Chiar dacă uneori nu vom simți prezența Domnului, vom rămâne liniștiți și credincioși, neafecțați de stimuli externi. Ceea ce am considerat înainte ca fiind profitabil, acum vedem ca pierdere, de dragul lui Cristos. Ca urmare a faptului că am murit față de păcat împreună cu Cristos, ne vom lepăda de orice lucru care nu este bun. Dar, ca urmare a faptului că am fost răstigniți împreună cu Cristos, ne vom lepăda și de acele lucruri bune ale eului. Iar acest pas este mult mai greu: „Strămtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o găsesc” (Matei 7:14).

Cum are loc această moarte? Este moartea de pe Cruce. La asta S-a referit Domnul când a rostit cuvintele: „Iar aceasta o spunea arătând cu ce moarte urma să moară” (Ioan 12:33). Așadar, nouă nu ne rămâne nimic de făcut decât să cădem

pe pământ și să murim de bunăvoie, bucuroși să murim cu Domnul și să avem părtășie în crucea Lui. Să menținem zi de zi această atitudine de a ne urî viața, astfel încât „să o păstrăm pentru viața veșnică”. Vom aduce rod pentru veșnicie, producând multe boabe de grâu. Dar aceste lucruri nu se întâmplă într-o zi. Dacă ar fi așa, ar fi ceva ușor de realizat. Să ne aducem aminte că, în pasajul din Ioan 12, Domnul a folosit și alte cuvinte dificil de acceptat: „Își urăște viața în lumea aceasta”. Atâta timp cât suntem în lumea aceasta, trebuie să urâm fără ezitare viața eului, dându-ne seama că eul va încerca întotdeauna să redevină activ.

Să nu disprețuim cuvântul „a muri”. Nu e suficient să fii un simplu bob de grâu. A fi un copil regenerat (Matei 13:8, 38) înseamnă pur și simplu a fi un nou-născut, un bebeluș care nu poate face mare lucru pentru Dumnezeu. Nici nu este suficient să cazi pe pământ, pentru că, deși poate că suntem dispuși să suferim și să rămânem nevăzuți, rămânem totuși un bob de grâu intact, lipsiți de orice creștere, dacă nu murim. Moartea este pasul final, decisiv. Moartea este ușa spre viață, este singura cale spre rodire și este absolut necesară. Dar câți dintre noi suntem morți cu adevărat? Moartea este încetarea oricărei mișcări. Odată ce a murit, eul nu mai poate fi activ. Moartea însă nu este ceva forțat, pentru că Domnul spune că această viață trebuie urâtă. Ura este o atitudine susținută. Din acest motiv, trebuie să vrem să dăm morții această viață, să îi recunoaștem pe deplin lipsurile și să o urâm din toată inima.

Care este rezultatul morții acestei vieți? „Mult rod”. Motivul – singurul motiv – pentru care Domnul nu ne poate folosi este faptul că viața sufletului nostru, cu intelectul, afecțiunile și celelalte componente ale sale, face parte dintr-un rang inferior, care nu poate aduce niciun fel de rod spiritual dacă ne bazăm pe ea. Deși există multe aspecte legate

de viața eului care ar putea fi considerate bune, Domnul Isus afirmă clar că numai „ce e născut din Duh este duh” (Ioan 3: 6). Viața eului, cu toate fațetele sale, nu ne poate fi de niciun folos în această privință. Dar, dacă ne aducem cu adevărat pe noi înșine la Cruce, dacă aducem viața noastră, tot ceea ce suntem și tot de ce suntem capabili, atunci vom vedea cum ne poate folosi Dumnezeu. Dacă ne golim cu adevărat de noi înșine, apa vie a lui Dumnezeu poate curge neîngrădită, și o va și face. Acest fel de a aduce rod este ieșit din comun, pentru că va produce *mult* rod. Și totul atârnă de moartea noastră.

Așadar, după cum eul ne-a umplut în trecut, să Îl lăsăm acum pe Cristos să ne umple; altfel, nu vom avea parte de mântuirea deplină. Punctul de cotitură în ce privește mântuirea deplină a unui om stă în eliberarea acelei persoane de eul său. Un creștin care se învârte în jurul eului său este predispus să cadă în păcat. Pentru a fi complet mort față de păcat, este necesar ca și noi să murim față de eul nostru. Cristos nu este Mântuitor numai în privința păcatului, ci și a eului nostru. Moartea față de viața eului este singura cale spre viața spirituală. Numai Dumnezeu ne poate face să murim față de eu; nimeni altcineva nu o poate face. Dar dacă nu dorim aceasta, atunci nici Dumnezeu nu va mai face nimic. Uneori, lucrarea vieții eului este foarte subtilă, acoperită sau ascunsă în spatele unui vâl spiritual. Este atât de mult în afara capacității de discernământ a creștinului, încât Dumnezeu trebuie să folosească situații exterioare pentru a străpunge un așa vâl gros și pentru a-l face pe credincios să își cunoască propriul eu. Cunoașterea de sine este extrem de rară. Nu ne cunoaștem pe noi înșine, cel puțin până nu suntem judecați de mâna lui Dumnezeu și nu ne este descoperită răutatea vieții eului. Dacă nu avem experiență în ce privește moartea eului, viața noastră spirituală nu va înregistra progrese prea mari.

Dar dacă suntem gata de acum înainte să lăsăm ca Duhul Domnului să ducă la îndeplinire moartea eului în noi, atunci vom putea trăi o viață în Duhul.

Să spunem și noi, împreună cu Domnul Isus, cuvintele pe care I le-a adresat Tatălui ceresc: „nu voia Mea, ci voia Ta să se facă” (Luca 22:42).